

Chương 38: Có Biến?

(Số từ: 2945)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:14 PM 12/02/2025

Tất nhiên, Sarkegaar và Eleris không có ở đây. Chỉ có Loyar. Các thành viên băng đảng tôi gặp trên đường hỏi tôi có ổn ở Temple không, vì vậy tôi trả lời một cách thích hợp.

Tất nhiên, tôi không nói với họ rằng mình đã đâm bạn cùng lớp.

“Nghe nói Hoàng tử và Công chúa Đế quốc cũng vào Temple.”

“Chà, đúng vậy.”

“Ngài nghĩ sao? Liệu có nguy hiểm không?”

Loyar có vẻ lo lắng cho tôi. Theo một cách nào đó, chỉ cần vào Temple cũng là một nỗ lực khá nguy hiểm, nhưng giờ thì hai người bạn cùng lớp của tôi là người của Hoàng gia.

“Cho đến giờ thì mọi chuyện vẫn ổn, nhưng ta nghĩ Hoàng tử đang cố gắng dụ dỗ ta về phe mình.”

“Hừmm... Cảm giác có vẻ nguy hiểm.”

"Nếu mọi chuyện có vẻ không ổn, ta sẽ trốn thoát bằng cách sử dụng chiếc nhẫn."

Vì vậy, tôi bảo cô đừng lo lắng quá nhiều về tôi. Loyar đừng như lo lắng rằng mạng sống của tôi sẽ gặp nguy hiểm ở Temple.

Và tôi không chỉ đến đây để kể với cô về cuộc sống của tôi ở Temple.

“Và có một điều ta muốn cô xem xét nếu có thể.”

“Là gì thế?”

“Ồ thì, chính xác thì đó là việc Sarkegaar nên làm, chứ không phải cá nhân cô.”

Tôi không biết phạm vi hoạt động của Bá tước Argon Pontheus rộng đến đâu, nhưng Sarkegaar có khả năng biến hình, nên sẽ khá dễ để ông thu thập thông tin.

“Có vẻ như Công chúa có một Siêu năng và năng lực đó được coi là tuyệt mật.”

“...Công chúa. Ngài muốn nói với tôi rằng cô ấy có Siêu năng sao?”

“Ừm. Ta muốn cô xem xét điều đó. Tất nhiên, không cần vội. Ta chỉ cảm thấy hơi khó chịu khi có thứ gì đó trước mặt mình được giữ bí mật.”

Tôi có cảm giác rằng tôi cần biết Charlotte có khả năng gì. Có lẽ Loyar thậm chí còn không nghĩ đến điều đó khi cô nhú mào.

Tôi muốn xác nhận xem Siêu năng bí mật mà Công chúa được cho là có là thật hay chỉ là lời nói dối bịa đặt để cô ấy có thể vào Lớp Royal. Nếu cô ấy có năng lực nguy hiểm, tôi phải cẩn thận.

“Tôi sẽ chuyển lời nhắn này tới Sarkegaar.”

“Nhân tiện, chiến lược của nhà cung cấp tàu hỏa thế nào rồi?”

Một nụ cười nở trên khuôn mặt Loyar khi nghe những lời tôi nói.

Băng Rotary đã thay đổi chiến lược từ bán kẹo cho người qua đường sang bán hàng trên tàu.

"Rất tốt luôn ấy."

“Ồ, tốt đến mức nào?”

Loyar giải thích với tôi rằng doanh số của họ đã tăng lên mức chưa từng có.

Các mặt hàng họ bán dường như cũng nhận được phản hồi tốt vì họ cũng bán cả đồ ăn nhẹ đơn giản cùng với kẹo.

Dù sao đi nữa, họ cảm thấy khá kỳ lạ khi trở thành người bán hàng rong.

“Tôi đang suy nghĩ xem nên chọn loại đồ chơi nào để bán, nhưng tôi không nghĩ mọi thứ đang diễn ra tệ đến vậy.”

“Cẩn thận chỉ thị bọn họ không được đánh nhau với hành khách, bảo bọn họ xuống tàu hoặc đi khoang khác nếu khách có vẻ sắp vào khoang đó. Nếu bọn họ bắt đầu làm hại hành khách, sẽ áp dụng lệnh cấm ở cấp Đế quốc. Khi đó công việc của chúng ta sẽ kết thúc.”

“Vâng, thưa Điện hạ.”

Đây là một doanh nghiệp không có giấy phép. Nếu những người bán hàng rong bắt đầu bị xa lánh và gây ra sự bất tiện cho hành khách, có khả năng cảnh sát thành phố sẽ được điều động để đuổi họ đi, hoặc thậm chí họ có thể bố trí lính canh thường trực trên tàu.

Sẽ thật tuyệt nếu thu nhập của họ đủ ổn định để cắt đứt quan hệ với Hội Đạo Tặc. Nhóm của tôi không cảm thấy dễ chịu khi có khả năng bị người khác kiểm soát.

Tôi định quay lại sau khi kể cho cô nghe những điều đó, nhưng Loyar gọi tôi lại. "Điện hạ."

“Hả?”

“Đừng đến thăm Eleris hoặc Sarkegaar trực tiếp.”

Ồm, thực ra tôi đang định ghé qua cửa hàng Eleris.

"Tại sao?"

“Vì ngài được cho là đến từ nơi này nên có thể ghé thăm, nhưng những nơi như dinh thự của Bá tước Pontheus hay cửa hàng của Eleris có thể bị coi là không tự nhiên.”

“À... Vâng, đúng thế. Nhưng chúng ta có cần phải thực hiện điều đó ngay không?”

“Ừm, trên người ngài đã có đuôi rồi.”

Cái gì cơ? Không, sao không nói sớm?

“Tôi không có hành động gì vì họ có vẻ là bạn cùng lớp của Điện hạ, nhưng sau này ngài phải cẩn thận hơn với hành động của mình.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người theo dõi hành động của tôi vì một lý do nào đó.

Tôi đã bắt cần.

Ghé qua Băng Rotary là một điều tốt, vì tôi được cho là đến từ nơi này. Tuy nhiên, mọi thứ sẽ trở nên nguy hiểm nếu tôi đến bất cứ nơi nào khác thường như Cửa hàng Eleris hoặc dinh thự của Bá tước Pontheus.

Tuy nhiên, tôi không thể tin là mình bị theo dõi.

Tôi không phải là siêu nhân, nên tôi không thể đột nhiên dừng lại ở một con hẻm nào đó và nói: "Này. Ra ngoài đi". Điều đó là không thể.

Tôi không cần phải suy nghĩ nhiều về lý do tại sao họ theo dõi tôi, vì tôi có thể đoán được sơ qua. Có lẽ họ theo dõi tôi vì họ tò mò về việc tôi có xuất thân thực sự tuyệt vời như thế nào.

Tôi nên tránh đến Băng Rotary từ bây giờ. Loyar nói với tôi rằng cô sẽ gửi cho tôi một tin nhắn từ phía cô nếu cần thiết.

Có khả năng là Hoàng tử có thể đã theo đuôi tôi, vì vậy nếu tôi tiếp xúc, tôi thực sự phải kiểm tra lại lưng mình. Tôi thực sự rất vui vì đã dừng chân ở Băng Rotary trước. Nếu tôi quyết định đi bất cứ nơi nào khác trước, mọi thứ có thể trở nên khá rắc rối.

Và.

–Ăn xin đến kìa.

Lúc này tôi đang phải đối mặt với tình huống ít phiền toái hơn so với việc bị bắt.

Khi nghe lời cảnh báo của Loyar, tôi lập tức quay lại Temple. Tôi cũng đi nói chuyện với những người mà tôi tin rằng có thể đã theo dõi tôi.

Nhưng vừa bước vào đại sảnh ký túc xá lớp A, tất cả học viên ở lại đều nhìn tôi với ánh mắt khinh thường. Có vẻ như lời đồn đã bị thổi bay, bọn họ biết tôi là ăn xin.

Và những tên đứng ở phía trước, Cayer và Erich, đang nhìn chăm chăm vào tôi.

“Này, sao mày lại chơi với bọn ăn xin dưới gầm cầu thế? Bộ mày là ăn xin à?”

Tôi gật đầu trước lời nói của Erich.

“Hả. Mày chỉ là một thằng lang thang trên đường phố thôi ư?”

Khi tôi sẵn sàng đồng ý, biểu cảm của mọi người nhìn tôi trở nên vô cùng ấn tượng.

Tôi đoán họ đang mong đợi tôi phủ nhận việc đã đi chơi với những người ăn xin. Tuy nhiên, khi tôi vừa mới công khai mình là ăn xin, họ đã vô cùng sửng sốt.

Tôi nhìn chăm chăm vào Erich và Cayer.

“Có vẻ như mày đang muốn trêu tao là ăn xin và làm quá lên về chuyện đó. Nhưng, không phải là tao chưa từng nghe điều vớ vẩn này một hoặc hai lần trước đây. Nó thật khó chịu.”

Tôi thở dài và khoanh tay.

“Nếu tao là tui bây, tao thà không chạm vào nếu biết kẻ đó là thằng ăn xin.”

Khi tôi tiến gần thêm một bước, Cayer và Erich đều lùi lại một bước...

“Gì, gì hả? Mày chỉ là một tên ăn xin...”

“Th, thằng khốn nạn bản thủ đang lẫn lộn với bọn ăn xin... Tránh xa tao ra.....”

Thật buồn cười khi thấy họ vừa nói vừa tỏ ra sợ hãi tột độ.

“Mày nghĩ điều gì sẽ xảy ra nếu một người đang sống cuộc sống vất vả trên đường phố đột nhiên đến đây và một số kẻ khốn nạn đang nhìn chăm chăm vào họ?”

Tôi tiến thêm một bước về phía họ trong khi họ lại lùi thêm một bước.

"Hả? Mắt mày đột nhiên quay cuồng. Đúng rồi, mày phải sợ điều này đúng không?"

Khi tôi đến gần họ với đôi mắt sáng quắc, họ cố gắng rút lui. Cuối cùng họ chạm chiếc ghế dài và ngã xuống. Họ trông trắng bệch như tờ giấy như thể họ bị đe dọa bởi lời nói của tôi.

“Tao không nghĩ là tụi mày biết điều này vì vẫn còn là trẻ con, nhưng tụi mày không nên dây vào những người không còn gì để mất.”

Họ mừng vì tôi chỉ là ăn xin sao? Tôi không có bất cứ thứ gì giống như một gia cảnh quyền lực, vậy họ nghĩ họ có thể xử lý được tôi sao?

Người lớn thường sợ những người như thế hơn.

Những người không có gì để mất sẽ không nghĩ đến những gì họ có thể mất khi làm một số việc nhất định.

“Nếu một gã điên nào đó gặp vận rủi cảm thấy bị đe dọa. Tao không biết. Như thế này. Họ sẽ đánh mày. Mày muốn cảm thấy thế sao? Hả? Nếu mày muốn tao cho xem, cứ nói đi. À, mày không muốn biết sao? Mày muốn xem mà nhỉ? Vậy, mày có muốn tao cho mày xem hay không?”

“C, Chuy...”

“Hả, có nên cho mày xem không nhỉ!?”

Tôi hét vào mặt Cayer.

“K, không... Không...”

“Tiếp theo. Mày, thằng chó. Erich. Tao có nên cho mày xem không? Nói cho tao biết đi.”

“Cái, cái gì... Cho tao xem cái gì... Mày muốn cho tao xem cái gì!?”

Erich hét lên một cách điên cuồng.

"Thế thì cho mắt phải của mày xem mắt trái của mày trông như thế nào, nhé? Mày nghĩ rằng tao sẽ không thể làm hại mày ngay cả bằng dao vì mày mạnh hơn tao và mày có sức bền tốt sao?"

Trong khi tôi giải thích với vẻ mặt khó chịu, Erich lắc đầu dữ dội, mặt tái nhợt, có lẽ là do tưởng tượng.

“VẬY Ờ. Nếu mày muốn tao cho xem cái đó, mày chỉ cần theo dõi tao lần nữa.”

Khi tôi cười với chúng như một kẻ tâm thần, bọn họ trông như thể sắp tè ra quần vậy.

Những người chứng kiến cảnh tượng này cũng không khác gì.

Họ có vẻ thắc mắc không biết một thằng ăn mày khốn nạn như tôi có vấn đề gì.

Trên thực tế, có vẻ như họ đã nhận ra rằng tôi thậm chí còn là một kẻ tâm thần điên rồ hơn họ nghĩ lúc đầu.

“Nếu mày tràn đầy năng lượng vào cuối tuần, hãy chơi bóng đi. Làm sao trẻ con lại không biết chơi như trẻ con chứ... Chậc.”

Tôi vỗ nhẹ vào má hai đứa vừa mất mặt.

Có vẻ như Erich và Cayer là những người đi theo tôi. Tôi cũng tự hỏi liệu Heinrich có phản kích chạy đến chỗ tôi sau khi nghe tôi chỉ là một kẻ ăn xin không, nhưng cậu không làm vậy.

Tin đồn tôi là một kẻ ăn xin có lẽ sẽ lan truyền khá nhanh, nhưng nhờ cảnh tượng tôi vừa cho mọi người thấy, tin đồn rằng tôi chỉ là một kẻ điên không biết trân trọng mạng sống sẽ lan truyền nhanh hơn nhiều.

Tôi chắc chắn rằng họ sẽ càng không muốn chạm vào tôi, dù có lẽ sẽ tốt hơn cho tôi nếu tôi không trực tiếp nhìn thấy những kẻ này nhìn tôi với ánh mắt khó chịu.

Ồ thì, hiện tại tôi chỉ đang giữ họ ở xa bằng trò hề du côn điên rồ của mình, nhưng tùy thuộc vào kết quả tập luyện, tôi sẽ trở thành một tay đấm thực sự mạnh mẽ.

Ý là, tôi còn có thể làm gì khác nữa?

Kể cả khi tôi tham gia vào một cuộc chiến và tỏ ra mạnh mẽ, thì điều quan trọng nhất vẫn là khả năng của tôi, nên việc mở khóa khả năng bị khóa chết tiệt đó là rất quan trọng.

Cuối cùng, tôi vẫn không nghĩ ra được điều gì ngay cả khi mặt trời lặn, nên tôi hơi lo lắng.

Đúng lúc tôi đang nghĩ về tương lai của mình.

Cốc, cốc.

Có người gõ cửa phòng tôi.

Gì cơ?

Đã đến lúc tôi phải cho họ thấy thứ gì đó hay ho chưa? Họ đến để gây gỗ với tôi sao? Họ đã quên rồi sao?

“.....Hả?”

Khi tôi mở cửa, tôi thấy một người hoàn toàn bất ngờ đang đứng ở đó.

Đó là một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ thể thao dù là cuối tuần. Người học việc của tôi trong các nghiên cứu của Cheonggukjang.

Đó là Ellen Artorius.

“Đi đến phòng tập thể dục.”

Không phải “Cậu có muốn đến phòng tập không” mà là “Đi”? Cô đang nói về điều gì? Ai bảo cô đưa tôi đến phòng tập?

“Ai muốn tôi đến chứ?”

“Tôi không biết. Tôi nghĩ cô ấy là tiên bói.”

Tiên bói?

Chuyện vô lý đó là sao?

“Những người khác cũng đi.”

Điều này có ý nghĩa gì?

Phải có người đi gọi tôi, nhưng không ai muốn làm vậy, nên có vẻ như Ellen đã đi.

Nhưng tại sao tiền bối lại gọi cho chúng tôi?

Phòng tập thể dục có hình dạng như một hội trường rất lớn. Tất cả học viên lớp 1 A có mặt trong ký túc xá đều tập trung ở đây, ngoại trừ những học viên đi vắng vào cuối tuần.

Mọi người đều có mặt ở đó ngoại trừ Bertus và Liana de Grantz, những người có một dinh thự ở Đế đô.

Vậy tổng cộng có 9 người...

Tại sao họ lại làm như vậy?

“Cậu ấy là người cuối cùng à?”

Ellen gật đầu. Tôi có thể thấy các bạn cùng lớp nằm sấp và một con nhóc cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm nghị nhất có thể.

Đứa nhóc đó đã lên tiếng.

“Cậu làm gì thế? Nằm xuống đi.”

“.....”

“Cậu không nằm xuống ngay sao?”

Cô không mặc đồng phục, nhưng cô trông thực sự giống một đứa trẻ. Ý là, tôi cũng còn trẻ, nhưng cô trẻ hơn tôi.

Cô không phải chỉ là một học sinh cấp hai sao?

Nhưng con nhóc đó được cho là tiền bối của chúng tôi á?

Ellen nằm sấp xuống cạnh những thành viên khác. Đứa nhóc sau đó nhìn những người đang nằm và bắt đầu nói.

“Tụi đàn em này. Tôi nghĩ là tai bạn của mấy đứa hơi kém đấy.”

Bọn họ nhìn chăm chăm vào tôi và dường như chửi rửa tôi rất dữ dội bằng mắt. Họ bảo tôi nằm xuống ngay. Không, nhưng tại sao những tên khốn kiêu ngạo này lại làm thế chỉ vì một đứa nhóc?

“Cậu không hiểu tiếng người sao?!”

Đưa nhóc hét lên.

“Cô là kiểu tiền bối gì thế?”

“Cái, cái gì...?”

Vừa nói xong, vẻ mặt của con nhóc liền trở nên ngơ ngác.

“Cô nói với tôi rằng cô là tiền bối ư? Một người nhỏ bé như cô á? Cái thứ nhỏ bé này có gì đáng sợ mà ai cũng nằm sấp thế?”

Khuôn mặt của các bạn cùng lớp đang nằm xuống trở nên kỳ quái.

“C, cậ... Cậu không biết tôi là ai sao...?”

“Tôi không, rút khỏi đây trước khi tôi quát cô nhé. Thật khó chịu.”

“Éccc!”

Khi tôi đột nhiên giơ tay lên, con nhóc kia liền lùi lại trong sự bối rối. Khuôn mặt cô chuyển sang màu xanh.

Cô gái này sao có thể như vậy được? Cái nhìn đó.

Cô có vẻ bối rối.

“C, cậu... Cậu tiêu rồi.”

“Vâng, cảm ơn.”

Con nhóc mặt xanh nghiến răng nhìn tôi rồi sải bước ra khỏi phòng tập.

Mọi người đều nhìn tôi ngơ ngác, không tin vào mắt mình khi thấy tôi lại làm điều điên rồ này.

Tuy nhiên, lần này, hành động điên rồ của tôi có vẻ được chào đón hơn trước.

“Sao lại không đứng dậy?”

Mọi người từ từ đứng dậy với vẻ mặt bối rối. Tôi nhìn về phía Cayer, không phải những người khác.

“Có chuyện gì thế?”

Rốt cuộc thì cậu cũng chỉ là một kẻ dễ bị bắt nạt.

“À... Không, chuyện này.”

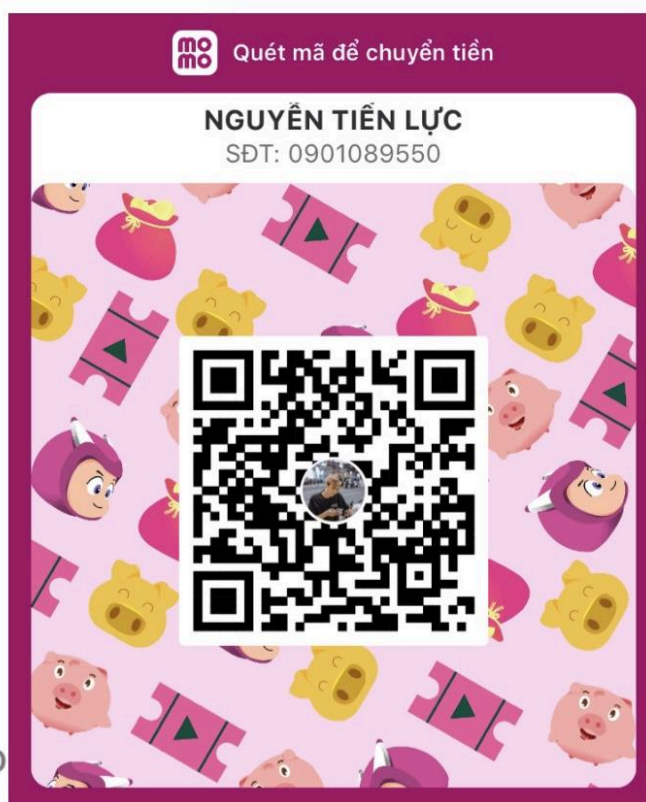
Cayer ngần ngại giải thích vì điều đó có thể làm tổn thương lòng tự trọng của cậu.

“Aaa, này!”

Khi tôi tiến về phía cậu với ánh mắt gay gắt, lúc đầu cậu do dự nhưng sau đó cũng mở miệng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading